

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **K. K.**,
st. přísl. X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým,
advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2025, č. j. CPR-20453-4/ČJ-2025-930310-V217

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie

Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 5. 2025, č. j. KRPB-10163-19/ČJ-2025-060023-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 12 měsíců.

II. Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeně přísné a porušující požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců. V rámci úvahy stran přiměřenosti rozhodnutí je správní orgán povinen posuzovat mj. závažnost protiprávního jednání cizince. V případě žalobce se jednalo o první porušení zákona, kterého se na území ČR dopustil, přičemž vyjádřil nad tímto jednáním lítost a přislíbil, že řádně vycestuje do domovského státu. Co se týče důvodu vzniku neoprávněného pobytu, k porušení zákonů jej dohnala osobní a finanční situace. Porušení zákona, kterého se žalobce na území ČR dopustil, je třeba vnímat jako ojedinělý exces z jinak řádného způsobu života. Doba nelegálního pobytu trvala něco málo přes měsíc. Rozhodnutí podle § 50a zákona o pobytu cizinců a uložené opatření na dobu 1 roku se proto jeví jako nepřiměřeně přísné.
3. S ohledem na výše uvedené proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále je žalovaný přesvědčen, že v napadeném rozhodnutí se podrobně a přezkoumatelným způsobem vyjádřil k celé věci, uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí a vypořádal se s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Délka vyhoštění byla stanovena v zákonném rozpětí. Za daných okolností nelze upustit od uložení správního vyhoštění a je třeba jej shledat jako přiměřené opatření.
5. Žalovaný je toho názoru, že napadené rozhodnutí je plně v souladu se zákonem, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
7. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání.
8. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí a v něm stanovení opatření je nepřiměřeně přísné a měla být posuzována závažnost jeho protiprávního jednání.
9. K tomu krajský soud na úvod konstatuje, že ve věci není sporné, že žalobce pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění od 7. 4. 2025 do 15. 5. 2025. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce přicestoval na území ČR dne 17. 1. 2025, poté odjel do Lotyšska, ale po třech dnech se vrátil do ČR a pobýval zde až do pobytové kontroly dne

15. 5. 2025. Žalobce pobýval v ČR legálně do 6. 4. 2025, a to na základě lotyšského víza platného od 6. 1. 2025 do 6. 4. 2025. Správní orgány se rovněž dostatečně zabývaly tím, zda žalobce nemá vydáno jiné vízum či oprávnění k pobytu na území ČR nebo na území členských států EU.
10. Proto správní orgány následně postupovaly v souladu s ustanovením § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Jak vyplývá z dikce uvedeného ustanovení, policie v případě splnění uvedených podmínek *vydá rozhodnutí o správním vyhoštění*. Policie tedy nemá možnost na základě správního uvážení neuložit správní vyhoštění. Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Azs 38/2015-41). Vzhledem k tomu, že je nepochybné, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně, neměly správní orgány jinou možnost než přistoupit k rozhodnutí o správním vyhoštění. Neoprávněný pobyt v délce více než jednoho měsíce je nutno považovat za natolik intenzivní porušení právní povinnosti, které odůvodňuje vedení řízení o správním vyhoštění a vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění se považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 164/2020-24). Správní orgány proto nepochybily, když přistoupily k rozhodnutí podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
12. Co se týče posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, je třeba vycházet z ustanovení § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle § 119a odst. 2 *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince*. Podle § 174a odst. 1 *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Krajský soud se ztotožňuje s hodnocením správních orgánů. Žalobce v průběhu správního ani soudního řízení netvrdil natolik závažné skutečnosti, pro které by mohlo být shledáno, že správní vyhoštění by bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán I. stupně i žalovaný se zabývali rodinným životem žalobce, jeho zdravotním stavem jeho vztahy na území ČR a na jeho domovskou zemi. Žalobce má nejbližší rodinu, tj. manželku a tři děti, v Uzbekistánu. Na území ČR nemá

žádný majetek, neovládá český jazyk. Lze předpokládat, že jeho vazby na domovskou zemi nebyly zpřetrhány, jelikož tam má rodinu. Žalobce je zdravý, v produktivním věku.

14. Dotčení žalobcova soukromého i rodinného života tedy nedosahuje intenzity, která by umožňovala aplikovat § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce ani soud neshledal výjimečné okolnosti, pro něž by zásah do soukromého a rodinného života dosáhl intenzity nepřiměřenosti.
15. Co se týče délky uloženého správního vyhoštění, je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že *„otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 - 38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“*
16. Správní orgány stanovily dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce 12 měsíců. Maximální dobou podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců je až 5 let. Doba tedy byla uložena v dolní polovině zákonem stanovené sazby. Stanovení doby v délce 12 měsíců proto soud nemá za nepřiměřené, neboť správní orgány nevybočily z mezí a hledisek stanovených zákonem. Správní orgány zohlednily závažnost žalobcova protiprávního jednání a dobu zákazu vstupu stanovily s ohledem na dobu, kdy pobýval na území EU a smluvních států neoprávněně v období od 7. 4. 2025 do 15. 5. 2025. Správní orgány se zabývaly existencí skutečností v žalobcův prospěch i neprospěch. Přitom bylo zohledněno, že žalobce při řízení spolupracoval a šlo o jeho první porušení právních předpisů, nicméně na druhé straně vzaly v potaz dobu neoprávněného pobytu žalobce na území ČR, skutečnost, že žalobce na území ČR vykonával nelegální práci a že nenahlásil adresu, čímž opětovně porušil své zákonné povinnosti.
17. Jak soud uvedl již výše, judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že za důvodné pro vedení řízení o správním vyhoštění se považuje i neoprávněný pobyt na území v řádu dnů. Žalobce pobýval na území ČR nelegálně více než jeden měsíc. Nadto na území ČR vykonával nelegální práci, přičemž sám v průběhu správního řízení uvedl, že v ČR pracoval brigádně. Proto soud dospěl k závěru, že správní úvaha zde nevybočila z mezí stanovených zákonem, rozhodnutí na ní založené je odůvodněno a skutečnosti, o které žalovaný své posouzení opírá, mají oporu ve spise a byly řádně zjištěny. Soud tedy neshledal, že by žalovaný při rozhodování o době, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, svévolně překročil svoje diskreční oprávnění.

V. Závěr a náklady řízení

18. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost

žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci, žalovaný své rozhodnutí řádně odůvodnil, pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

19. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti
a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V Brně dne 3. listopadu 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce